

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 04.03.1950**

Oigange

Doo häwwich noachträglich e Geschichdelche gehäijert, däs wuu däsjoahr uff Faßnoachd bassiert is. Weils zu schäi is, will Ichs net for mich behalte, domit annern Leit aa ehrn Schbaß drou hoawwe kenne.

Die Lisbeth hot schun lang vor Faßnoachd iwwroal behaupt, se deet sich nix aus dem Faßnoachdskroom mache. „Gäh, die Nannbosse, die aafellige, die iwwerloß ich gäärn de annern. Ich bin doo veel ze oald dazu! — Un moin Mann, de Adam? Moin Mann, där is groad sou geoart wie ich. Dem is soi Ruh aa liewer als wie soue deier Vegniege. Doodroi muß ichen waiklich loowe. Naa, naa, for uns zwaa kann Faßnoachd, Faßnoachd soi. Mer bleiwe alle zwaa schäi dehaam un schloofe uns aus. Die annern Nann solle in däre Zeit nor rummdolle un ehr Gäld vejuggele.

Es is awwer alles ganz annersd kumme, als wie sichs die Lisbeth vorgeschdellt hot.

An Noachmiddoa vor deene grouße Maskebäll is de Chrisdoph zu ehre Mann kumme un hot ganz äärnsd zu dem gesoat: „Adam, du waaschd joo schun Bescheid. Hoind Oowend tröffemer uns inde Wätschaft vum Hannes vun wäje dene neie nahme gäje die Blutlaus. Es is wichtig. daß doo kaans vun uns fehlt, damit där Härr, där wuu uns den Vortroag helt, net umsunsd kumme is. Vegässes awwer joo net! Alsoou oabgemoachd, gäje halwer Neune beim Hannes drauß!“ Er hot dann dem Adam mit de Aage zugeblinselt, dasses die Lisbeth net sähe sollt. Un wie er dann mim Adam allaans im Gang geschdanne hot, horrerm haamlich zugespischbert: „Waaschde, däs mit de Blutlaus un sou is joo alles Schmuus. Unser Schkoatklubb hot beschlosse, daß mer hoind Oowend mool richdig Faßnoachd feiern wolle. Nadierlich ohne unser Weibeleit. Die brauche nix devuu ze wisse. Beim Hannes im Nääweschdibbche leie schun Koschdieme baraad, die wuumer uns vun auswärts hawwe schicke losse. Es is aans wies anner. Wammer die ouhäwwe kennt uns kann Deiwel. Loß der awwer nix bei Doiner Oalde oumäike. Du waaschd, die is groad sou eifersichdig wie moini. Die Eeser deen uns die Hell schäi haaß mache!“ De Adam hot ärschd net sou gezooge. Er hat sich wäiklich hat sou veel aus Faßnoachd gemoachd. Wieemn awwer soin Froind als wirrer zuugesetzt hot, horrer endlich noachgäwwe un hot zuugesoat. —

Wies gäje Oachde gange is, is de Adam ganz uuruhig worrn. ES bäise Gewisse horren geploagd. Zuudeem hot sei Fraa driwwer geklaagd, dassers net guut weer „Ich waaß net“, hotse zu ehre Mann gesoat, mer isses ganz miggedoarmelig. Ich glaab, es beschde is, ich legg mich ball In moi Bett!“ — — Ganz duggmaisig is de Adam vun dehaam wäk un is naus in die Wätschaft vum Hannes. Dort häwwe schun soi Kumbaane uffen gewoart. Finf ritzeroure Dominoo. De sechste hat doogeläje. Er hot nor noizeschdubbe brauche. Un wies sou im Läwwe gäiht, wär A soat muß ea B soae un wammer unner de Welf is muß meer mirren

heile. De Adam is immer mäinder in Schdimmung kumme, hot Lisbeth Lisbeth soi lösse un woar ball de Ausgelossenschde vun all.

„Wißter woas?“ hot jetz aaner vun dem Klubbche gesoat „Wißter woas?“ Hoind Oowend sinn drei Maskebäll ze gleier Zeit. Där grouße un noch zwaa klaane. Mer deale uns. Immer zwaa gäihn uff aan vun deene. Met wächsele dann oab. Die Leit glaawe dann, es weerfr als noch die zwaa sälwe. Doodebei sinns schun wirrer zwaa annern vun uns. Wammerse dann genunk ande Noas rummgefiert häwwwe, mache mer uns, ehnder daß mer uns zu erkenne gäwwwe misse, ausem Schdaab“.

In däre Zeit hot die Lisbeth deheam vor sich hiesimeliert. „Ich glaab als“, hotse pletzlich se sich sälbschd gesoat „däs mit däre Blutlaus is net ganz geheier. Es kimmt mer doch bissel Kurioos vor ausgerächend heit uff Faßnoachd, ausgerächend heit soll en Vortroag iwwer die Blutlaus ougestest worrn soi!?? Däs glaubt doch kaan Hutmacher! — Moin Adam is aa sou

Duggmaisig zor Deer naus. Ganz annerschd wie sunschd. Ich kenn moin Voggel gena. Där hot beschdimmd Dräk am Schdegge. Un soim Froind, dem Chrischdoph trau ich net iwwer de wää. – Awwel woart nor, ich wärr ich schun hinner Euer Schlich kumme. Ich bin net sou dumm, wie Ehr mich verkaafe wollt. Ich habb mich nor krank geschdellt, daß der Eich sicher fiehlt. – Un is niwwer zum Chrischdoph soiner Fraa. Die zwaa Weibslait woarn sich bald aanig un sinn naus in die Wärschaft vum Hannes [...] gange. Vunerer Vesammlung woar nadierlich kaa Redd. Nor e poar Volleile mit Nannkabbe uffem Kobb häwwwe doogehockt un gekreht: „Du konschd net drei soin, naa, naa, däs konnschde net!“ Däs is dene zwaa Weibslait in die Glirrer gefoahrn. Ehr Eifersucht hot sich geregt un Hals iwwer Kobb sinnse devuugeschdärzt. Woas mache? – „Waaschde woas? Es beschde is“ – hot iwwere Weil em Chrischdoph soi Fraa gesoat, „Meer zwaa maskiern uns aa un klobbe aan Maskenball noachem annern oab. Mer wärrnse schun uff aam vun deene drei finne, die Lumbe, die aafellige. Awwer däs soa ich der wann ich moin vewische duu, dann horrer nix ze lache, doo hots geraachd!“ Un vun deene zwaa Weibslait hat aa die anner scharf gemoachd un se sinn sou in die Woll kumme, dass in Gedanke ehr Menner schun verrobbt häwwwe in dausend Fätze. – Die Froag woar jetz die: Wuu glei zwaa Koschieme härnemme? „Hoalt“, hot die Lisbeth gesoat, „Ich waaß do Roats. Bei mer dehaam leie zwaa Schlaraffegesichter, wuu moi Kinner mit haam gebroachd häwwwe. Die hockemer uff. Un am Oigang vum Deutsche Haus gitts Babierschlange ze kaafe. Doo nemmer uns poar Rolle mit. Däs anner loß mich nor mache.

Ich häbb net umsunschd Butzmachern geläärnt. — Un die Lisbeth hot sich un ehrer Froindin dehaam e Kordel iwwer de Rock gebunne un vunde Babierschlang aa Schdick nääwersanner drougebabbt. Es sälwe hotse ande Aeärmel gemoachd, un die veele bunte Babiarechdreife owwe, ande Ellebooge un ande Hend mit dinne Kordele zammegebunne. Noch e Kordel umde Hals, aa ganz mit Babierschlange behenkt, un die zwaa Kostlidieme woarn färdig. Die geringelde Babierschlange häwwwe die Weibslait wäiklich ganz uukentlich gemoachd. Se heen sich for zwaa Ringelnadder ausgäwwwe kenne. Noch paar oalde Hied mit Babierfranzele uffgehockt un dann nix als wie uff die Joagd noach ehre Menner! –

Die woarn, wie veroabreed, schäi in deene drei Danzsääl vedaalt un häwwwe sich mit annern Weiwer rummgeuutz un gedantz wie de Lumbe am Schdägge. Wie die Lisbeth un ehr Froindin in den grouße Saal komme sinn, hot glei alles anen gerobbt un gezobbt. De Schdaat vum griine Kees woar ball fort un ehr Klaarer sinn zum Vorschoi kumme.

Doo sinn zwaa roure Dominoo — es woarn de Adam un de Chrischdoph, die wuu se an ehre Munduur gekennt häwwwe — uffse zuukumme un häwwen zuugepischbert: „Wannde eier Menner sucht, driwwwe beim Baumgart hockese. „Wie geschdoche sinn die zwaa hiegerent.

Ei de Deiwel, doo woarn joo aa wirrer die zwaa roure Dominoo. Wie sinn dann die sou rasch riwwerkumme? „No, wuu is dann de Franz unde Chrischdoph?“ häwwesese gefroagt. „De Franz unde Chrischdoph?“ häwwe die zwaa ganz vedutzt gesoatt. Uff aamool häwwese de Schnubbe gemäikt un sinn druff oigange. „Awwel woarnse noch doo“, häwwese gesoat. „Woahrscheins sinnse naus inde Bensmer Houf!“ Schnuurschdracks sinn die zwaa Weibslait inde Bensmer Houf gerennt. Dort woarn als wirrer die zwaa roure Dominoo. Se sinn uffse zuugeschosse un häwwese ougebrillt: „Glaabder dann mer deen uns vun eich fobbe losse? Wannder uns jetz net soat, wuu unser Menner sinn, hollemer die Bolezei!“ „Eier Menner? Woas gäihn uns eier Menner ou?“ häwwe die zwaa brädaal zerickgäwwe. „Die wärn im deitsche Haus hocke!“ „Ei ehr häbbd doch ääwe ärschd noch beim Baumgart gesoat, se weern hier!“ — Jetz is deene zwaa Dominoo ärschd die Schdalladärn uffgange. „Ja, mer suchese aa. Drumm simmer sou rasch doo här kumme! — Awwer, wammer mool freeje därf, woas schdellt ehr zwaa dann eijendlich vor?“ „Sähter däs dann net? Met sinn doch zwaa Babierschlange!“ „Babierschlange? Vun Babier is doo net mäih veel zesähe. Iwwerig gebliwwe sinn doo schoins nor noch zwaa ganz gewöhnliche Schlange!“ Die zwaa Dominoo häwwe laut gelacht un sinn im Gewiehl verschwunne. — Wie begossene Hind häwwe die zwaa Weibslait doogeschdanne. Se häwwe sich gäjeseitig ougeguggd un jetz zum ärschde Mool gemäikt, woas fore oamseelig Roll se zeithär geschbeelt häwwe. — Wie die Mussik ougefange hot ze schbeele „Es war einmal ein treuer Husar“ hotses net mäih gehoalte. Se sinn zum Saal nausgedoamelt un häwwe laut nausgeheilt. Beim Chrischdoph soiner Fraa häwwese noch e Kobbche Kaffee gedrunke. Dann is die Lisbeth haamgange. Wiese haam kumme is, hot ehrn Adam schun Im Bett geläje „Ei du lieber Gott, wuu woarschde dann?“ horrer gesoat. „Ich häbb mer sou Gedanke gemoachd, wie ich haam komme bin un du woarschd net doo! Die Versammlung is ausgefalle un doo häwwemer noch e bissel im oalde Fritz gehockt. Vun doo aus bin ich glei haamgange!“ —

Die Lisbeth hot sich net getraut, äbbes ze soae. Se hot sich wie geschloae in ehr Bett gelegt, awwer lang noch net geschloafe, wie ehrn Mann schun sou laut geschnarcht hot, daß mers siwwe Haiser weit hat häijern kenne. Se hot ehrn Adam zärtlich ougeguggd un die Melodie vun dem Lied isserer net ausem Kobb gange:

„Es war einmal ein treuer Husar“